

ma isä piddi toitma nenda, kuidas isä tedda temma nore ea aeal toitiš, foolis ja kašwatš; agga perremees hoidiš tedda sandiste, nenda kui saggedaste mitmes kohtas on nähha.

Wimaks teggi poeg isäle moldi, kust seest isä piddi sõma, nenda kui kašfidele tehakse.

Perremehhe poeg tuli ja watas, kuidas isä moldi teggi ja ütles rõõmsa mele ja heälega: „Ennäh taat! kui minna üks kord sureks saan ja sinna ni wanna olled kui wanna taat praego on, siis tahhan sulle ka nisugguse molli teha, kust seest sinna woid süa!“

Sedda kuuldes jäi perremees mõtlema, hääbeneš ennast, wiiskas moldi ärra ja isä piddi nüüd sest päewast sadik teiste seas sõma; sest need sõnnad tullid perremehhe mele: „Sinna pead omma isä ja emma auustama, et sinno kašši hästi käib ja sinna kaua ellad ma peal!“

Tõsine sõbber.

Iggal inimesel on ommad sõbrad, wiha mehed, kaetsejad ja waenlased, ja need kõik,

kellel need tembud jures on, nimmetawad endid saggedaste, silma kirjaks, meie sõbraks; agga on ommeti, kui pikkemalt neid õppime tundma, kawwalad sõbrad, kes meie suust sõnno otšiwad, et teine kord sedda wallusamine, meile waewa saaksid teha; isärranis weel siis, kui omma kaššo lootwad sada. Wahhest on se ka mõnne jures üks pahha willund wiis, et temma ennast wägga targaks peab ja teab teist palju juhhatada, sest kegi ei olle temma melest ni tark ja õige, kui temma ja sedda tunneme sest, kes teisi palju tagga rääkiwad ja ikka teiste inimeste wiggad teab üles arwata; agga mitte isse ommad! Nisugguse sõbra eest peame ennast ikka kolm sammo emale hoidma. Üks tõsine sõbber on wägga arwast leida ja on ennam wäärt, kui isä ja emma, wend ehk õdde. Siin allamal seisab üks luggo tõsisest sõbrast:

Inglismaal Londoni linnas, tuli ühhel päewal tundmata mees uhkes rides, waese kallewiteggia jure ja küsis: „Kuidas kašši käib Tomas?“ — „Sandiste, auus herra, wägga sandiste!“ — „Dh!“ hüdis wõeras, „se on